

„No! imaš dobro ladijo? Peljaj urno! Nisem pred priti mogel; tudi stari Karlovčan rad bēdi dolgo in pazi na svojo golobico.“

Luna je vetlo sijala po cerkniški dolini. Po jezeru so se metale ribice in šumljale vodne ptice. Vse bilo je tiho. Celó na Slivnici ni bilo viditi meglice. V luninem blesku so lesketale bližnje cerkvice in vasi, — noč je bila, da si ne moreš lepše misliti. Vēs zamišljen leži ogernjen v široki benečanski plajš v rokah deržé miloglasno mandolino mladi vitez Šteberski in snova si pesmico, s katero bode si ptičico vabil iz gnjezda.

„Sva že na mestu — reče ribič — kamor ste mi veleli vesljati“. — „Dobro, Marko — ga pohvali gospodar — počakaj le eno uro, in bodem ti žule dobro namazal“. To izgovorivši stopi iz ladije proti gradu in se postavi pred okence sobe, v kateri je Jelka spala, in za katero je zvedel po Jelkini družici.

Brenkne v strune, in z lepim svojim krepkim glasom začne popevati:

Drago blago, drago dekle,
Prek čez vodo so me vlekle
Skrivne ljubezni moči;
Stopi z grada, gospodična
Jelka moja krasnolična,
Daj mi vživat slast oči! —

Komaj je mlad vitez slednjo verstico izpel, pogleda Jelka skoz okence in spozná dragega svojega.

„Ste Vi Signor Lupo?“ — vpraša s trepetajočim glasom.

„Jez sem, jez, draga dušica!“ — in ni treba mu bilo dolgo čakati, že objame kraljico svojega serca. Jelka! — Lupo! — Drug pozdrav ni se čul.

Jelka začne hitro mlademu Šteberku praviti, kako so njeni oče nasprotnik nju ljubezni, ne samo zavoljo starega sovražtva, temoč tudi zato, da je šteberski rod potegnil z grofom celjskim. Vendar jez ne delim misel očetovih, in rešnika svojega življenja ne bodem nikdar pozabila. Zvesta do groba hočem ti ostati.

Šteberk ji obljubi, da bode jo večkrat ponoči obiskaval, naj samo na južni vogel grada vtakne od enajstih do dvanajstih svetilnico, da kadar luna ne sveti, bodeta z ribčom hitreje in ložeje grad našla, in mesto, pri katerem se lahko na kopno pride.

Po svetih obljubah, svoji dragi zvest tudi do smerti ostati, se poslovijo, in z Markom vesljata sopet proti Šteberku.

Luna se je že davno bila za Javornik skrila, in vse je počivalo v tistem miru. Zjutraj ob treh še le je prišel mladi vitez v grad in se vleže, da si okreva opešane ude.

(Konec sledi.)

Zdravniku.

Prilčica.

Kjer ostri meč ne more
Odnati smertne sile;
Je Stvarnik sam natore
Sejal cvetlice mile,
Da naj morivko preženó,
Ko žuga z ostro že kosó.

Le-tím gospá preblaga
Zahvali tud' rešenje;
Cvetličja moč in zmaga
Otela ji življenje.
Pozdravljen vodja teh vojská!
Živi naj rešena gospá!

Požencan.

Dopisi.

Iz Zagreba 2. marca. A. K-s. — Že nekaj časa sem naznanjam Slovencom književno delavnost naših južnih bratov. Iz mojih dosedanjih dopisov je zvedel vsak, kdor jih prebira, da so počeli Horvatje verlo se obnašati. V štirih

poslednjih mescih je prišlo samo v Zagrebu devet horvaških knjig na svetlo, in sicer samo takih, katerim gré hvala ne le v notranji vrednosti, temuč tudi v unanji obliki. Komaj je razposlala matica ilirska svojim utemeljiteljem Šulekovo „Biljarstvo“, že nas je zopet razveselil gospod Adolfo Tkalković (profesor Weber) z lično knjižico pod imenom „Put u Plitvice“, katero kinča lepa slika „Tlovid plitvičkih jezerah“. O vrednosti pričujoče knjižice mi ni treba govoriti, ker nje autor slovi po vsem jugu kot izversten pisatelj. — Iz Novega Sada nam je došla knjiga pod naslovom „Obrazi iz obšte istorie“ *) od dr. Nikol. Kerstića, v kateri se popisujejo prav po domače najvažnije zgodbe iz občne povestnice. — V Beču pa je zagledala beli dan „Soerbska besaeda u latinskem pismu“; jedan književni sbornik za ogled novog tipa organičke latinice v štirih zvezkih. **)

Iz Celovca se bere v poslednjem listu „Glas. Slov.“ sledeče: „Ravno kar se družnikom sv. Mohora razposilja prva knjižica „slovenskih večernic za poduk in kratek čas“. Štejejo IV + 84 strani in obsegajo sledeče reči: Zgubljeni, pa spet najdeni sin (domača povest iz starih časov) — pesem za domače šmarnice — Voznik in zadnji konj — Mesar Janez Kerstnik Jezuit, Goričan — Mati in vnuk — Pobožna pastarica — Sv. Francišek in tiči — Prilike (božja beseda in splahnjeni kozarec, Kdaj se lahko, kdaj težko živi, Dobra jed v umazani posodi) — Miklavžev večer — Delavno življenje kersanske device — Hvaležnost in nehvaležnost — Zofijna cerkev v Carigradu — Živalsko življenje po južnoruskih stepah — Zdravica vsem Slovencom — Drobne tičice naše dobrotnice in — Kar bodi za domače potrebe. Vsi sestavki so zloženi v katoliškem duhu, priprostemu ljudstvu in odrasčeni mladini v poduk ali kratek čas. Jezik je skoz in skoz čist in lahko razumljiv vsakemu Slovincu. V prodajo po bukvarnicah pride knjižica še le po preteku tekočega leta, da nam za družnike, ki se utegnejo še oglasiti, iztisov ne zmanjka. Drugi zvezek „slov. večernic“ izide mesca junija. — Iz pridjanega družbinega oglasnika vidimo, da je do 1. februarja pristopilo 23 dosmertnih družnikov; popolni imenik letnih in dosmertnih udov bo prinesel še le „Koledarček družbe sv. Mohora“. Kot posebna dobrotnika naše mladine sta se skazala gosp. dr. Andrej Vojska, c. k. sodn. svetovavec, in ne imenovan Čeh na Ogerskem, ki sta stopila v število dosmertnih družnikov s tem pogojem, da se darujejo njima gredoče družbine bukve prav pridnemu gimnazijskemu učencu na Koroškem ali na Štajarskem ali pa na Krajskem, kakor bo družbini odbor razsodil. Da bi se oglasilo več tacihi mladinoljubov!“

Iz Planine. 25. dan p. m. je bil z veliko slovesnostjo pokopan gosp. izgledni učitelj planinske šole Filip Jakob Krajnc. Bil je rajnki, 70 let star sivček, blizo 50 let vedno verl učnik mladosti in dober pastir svoje nedolžne čede. Ne samo njegova draga družina, temuč tudi cela planinska okoljšina žaluje na njegovem grobu. Bodi mu zemljica lahka!

Iz Ljubljane. (Oznanilo in povabilo za stran domačih pesem). „Slajše reči na svetu ni kakor je pesem lepa. Milo mati poje, ki ziblje dete svoje; med pesmi dete sladko zaspi; — dobre volje si kmetič žvižga in prepeva, orač na polji, kosec na travniku v pesmah ne čuti težavnega dela; — prepeva si rokodelce med svojim orodjem in delo mu teče izpod rok gladko kakor vesela pesem iz serca; — poje gredó serčni vojšaki nad sovražnika v boj; v pesmah jim raste serce; — v svetih pesmah se molitev pobožnih kristjanov k nebesam valí; zdaj v veži božji, zdaj v lepi procesii pobožnega petja serce kipí; — ni gostije ne sedmine, ne poštene družine, kjer bi čedne pesmi ne bilo. In tako je prav; — saj tudi ptičica poje, kaj bi človek ne pel!“

*) V „Novicah“ že pohvaljena knjiga.

**) O katerem bojo „Novice“ kmali kaj več povedale.